

Karjala 21.7.76

Kivennavan kotiseutua Raivolaa ristiin rastiin

Terijoki 7. kesäkuuta, Pohjan Riviera-hotellin ruokasali neljä. On juuri nautittu varhainen aamiainen, neljäkymmentäviisi Raivolaan lähtijää kuuntelee tarkkaavaisesti mitä opas *Jukka Tannisella* ja seuran puheenjohtaja *Yrjö Ilosella* on kerrottavaa edessä olevasta retkestä, jota on jo puoli vuotta malttamattomasti odotettu ja suunniteltu.

Länsilinjoiden carterbussi Jorma Vuorisen sompailamana nousee huojahdellen Suomenkylän mäelle. Äsken nautittu hailakka veteen keitetty perunamuusi etsii vatsassa parempaa paikkaa huimemmissa heilahduksissa. Harjanteelta huikeat näkymät molemmin puolin, meren puolelle sekä sisämaahan päin. Sanotaanhan sieltä hyvällä säällä näkyneen seitsemän kirkontornit.

Nyt tuossa edessä vasemmallalla Ylä-Raivolan Kansakoulu. Kotvasen kuluttua ryhmä tyttöjä ja poikia, tosin hieman jo ikaantyneitä koulun entisiä

oppilaita asettuu kuvaukseen koulun portaille. Muistoja, muisteloita... silloin neljämaalialia ja pesäpalloa, tuossa pellolla hiihtokilpailut... Sitten alas Ala-Raivolaan ja siitä kivitalon nurkalta. Mihinkäs nyt, Kosesillalle vai Valkealamille.

Käytyä tuli ja ihasteltua varsinkin sitä lampea ylhäältä auringon kultauksella. Kaunista oli, niin olivat myös Meeri Tuokko-Mansikan alhaalla rannalla lausumat kaksi runoa jotka hän oli itse tehnyt paikallisista tarveaineista. Sovitulle kokoontumispaikalle Södergranin puiston viereen, tuhoutuneen kreikkalaiskatolisen kirkon paikalle on rakennettu pieni värikäs hirsinen kirkko johon päästiin tutustumaan myös sisäpuolelta.

Uusi päivä uudet retket, suuntautuen nyt Raivolan ulkopuolelle: Terijoki, sitä lehtevää rantakaistaa ajaen. Huokauksia, ollapa tämä Suomella. Sitten kohti sisämaata sitä niin sanottua ylämaata. Polviselän

Kivennavan kirkonmäellä, tällä pyhällä paikalla, vierailaan nyt haikeina vuosikymmenien jälkeen.

harjanteella katseet etsiytyivät mihinkäs muualle kuin tuonne toiselle horisontissa olevalle Suomenkylän harjulle.

Hetken kuluttua ollaankin Kivennavan kirkolla, nykyiseltä nimeltään Pervomaiskoje.

Nousu kirkonmäelle alkaa, ryhmitytään hautamuistomer-

kille. Ikuisuuden portti. Pienimuotoinen hartaustilaisuus: laulettiin Jo joutui armas aika sekä Soi kunniaksi Luojan, laskettiin vaatimattomat mutta sitäkin rakkaammat Polviselän niityltä poimitut kukat.

Seuran sihteeri *Eila Ilonen* luki minikirjastaan tilaisuuteen

sopivia hengellisiä psalmeja. Myös *Teuvo Vuorela* valoi sanoillaan uskoa ja voimaa meile paikalla oleville, sitten kun itsekukin kerran saavumme ikuisuuden portille. Vielä haluttiin laulaa Veteraanin Iltahuuto. Veteraani-urheilija *Aatos Sainio* oli mies paikallaan

juostuaan hakemassa sanat laulua varten alhaalta bussista. Niinhän se sitten kaikuikin... *Ylväänä Karjalan heimo tuskansa kantanut on Maaäiti suojaansa sulkee, vartija poissa jo on...*

Kirkonkylä jää taakse, hetken pysähdys ja jaloittelua järven rannalla, ei muuta kuin autoon ja suoraan metsään. Mutta ei siinä kellekään kuinkaan käynyt; ajettiin nimittäin sinne meidän raivolaisten lehtikuusimetsään. Mut sielähä sit meinas kii jo käyvä, mite ihmiset voivat öksyy ommaa puutarhaase. Oha se kyl aika mittava metsä kaiki puoli, mut et iha eksymää pit käyä. No kuleksitti hetke aikaa väärää ilmasuuntaa.

Nuoremmat ja ensikertalaiset huolehtivat meistä, no, pikkuse vanhemmist. Siitä kiitos heille että ovat lähteneet mukaan. Matka jää muistoihin, huolimatta siitä vaikka lähimuisti heikkenee.

Kalevi Moisander